

opusdei.org

Mappen en kleurpotloden

Raymond Dyssyrama Takeli, surnumerair lid van het Opus Dei, heeft in 2005 een NGO opgericht in Togo om jongeren de mogelijkheid te geven naar school te gaan.

12-1-2008

“Ik ben surnumerair van het Opus Dei en ik heb heel vaak horen spreken over de verantwoordelijkheid van christenen voor de sociale rechtvaardigheid.

Daarom heb ik besloten om iets te doen ...”

Raymond is 45 en één en al glimlach. Men zegt dat hij alléén oplossingen vindt, waar anderen alléén problemen zien. “Mijn man kan goed praten,” verklaart zijn vrouw, Inma Benitez, een echte inwoner van het Spaanse Granada . “Papa lijkt op Tarzan, hij is overal,” aldus zijn zoon David. “Zeg eerder dat hij van liaan naar liaan slingert,” voegt Serge er aan toe, zijn broertje van zeven.

De kleine David heeft gelijk. Zijn vader reist vaak van Granada naar Togo, waar de familie Takeli de 451 kinderen opvangt van het dorp Bodjondè. Hij is zojuist met zeventien inwoners van Granada vertrokken naar het oerwoud van Togo, in het westen van Afrika. Ze maken allen deel uit van zijn stichting, een kleine niet-gouvernementele organisatie (NGO)

die hij in 2005 opgericht heeft om onderwijs te geven aan de kinderen van een dorp met 1.900 inwoners. In 2005 gingen de meeste kinderen niet naar school omdat ze de middelen niet hadden om de 3,92 euro inschrijfgeld te betalen.

“In het regenwoud waren de kinderen aan hun lot overgelaten, maar in dit continent kan je niet overleven als je niet naar school bent gegaan. We zijn bezig om een school te bouwen, nadat we de middelbare school feestelijk hebben ingewijd. Sinds 2005 zijn 451 kinderen opgeleid van de zesde klas tot het eindexamen en dank zij deze opleiding zijn ze in staat om werk te vinden.”

Wat kan je met een euro doen in Bodjondè?

Met een euro is men hier een week lang rijk. De streek heeft behoefte aan van alles, sommige mensen zijn

zeer arm, in alle waardigheid en vreugde. Vóór 2005 hadden de kinderen noch tafels noch stoelen. Zij zaten op boomstammen. Zij hebben nu een school, schriften, kleurpotloden. De rugzakken, dat was een droom: dit jaar hebben we er één meegenomen voor elke leerling en voor hun families.

**Hoe bent u hiertoe gekomen?
Wanneer hebt u besloten om uw
medeburgers te helpen?**

Eigenlijk is het ... dat ze familie van me zijn! Bijna 500 kinderen, maar ze zijn 'mij'. Ik ben in een zeer kinderrijk gezin geboren, we waren thuis met z'n drieëntwintigen. Dit heeft me gevormd.

Voor mij was de lont in het kruitvat de brief die ik in 2005 in Granada ontving van een van mijn zusjes. Twee van haar dochters waren van school gestuurd, omdat ze het schoolgeld niet konden betalen.

Om welk bedrag ging het?

U zult het niet willen geloven: zeven euro in totaal! Ik werd er diep door geraakt. Ik ben een bevoorrechte Togolees in Cullar Vega, provincie Granada, met een fantastische echtgenote en slimme kinderen. Mijn inkomen als leraar Frans is niet enorm, maar ik wilde iets doen. En als surnumerair van het Opus Dei, heb ik vaak horen spreken over de christelijke verantwoordelijkheid op het gebied van de sociale rechtvaardigheid, dat bleef in mijn achterhoofd zitten. Mijn leerlingen hebben het gemerkt. ‘Hoeveel kauwgum kan je kopen met zeven euro?’ vroeg ik een van hen. “Een max!” antwoordde hij. “Wel, het is precies wat zij in mijn dorp niet hebben: ze hebben noch geld noch kauwgum”. Een ander zei tegen mij: “Mijnheer, ik kan het schoolgeld voor drie regelen.” En een ander: “Ik vijf” en een ander : “Ik één” en een ander:

“Ik ga er met mijn vader over praten”...en zo is het begonnen! Daarna hebben enkele vrienden me geholpen om de stichting op te richten ...Zover zijn we nu gekomen.

Wat hebben jullie de laatste twee jaar bereikt?

Dankzij kleine en grote giften hebben we vorig jaar de lagere school ingewijd en de middelbare, we hebben een apotheek geopend en een put geboord. Dat was het begin. We hebben zojuist de middelbare school geopend met vier klaslokalen, een bureau en drie residenties voor studenten uit Granada die in Bojondè stages komen doen: stagiaires van het IUFM en van de medische faculteit van Granada.

De middelbare school is gefinancierd door Moleon, een Spaanse bouwonderneming, en vrienden. De onroerendgoedmaatschappij Molina Olea heeft van haar kant de

studentenhuisvesting gefinancierd. De constructeur Romero heeft 100 nieuwe schoolbanken geschonken. Ze zijn van massief hout. Daarnaast heeft de stichting een bedrag van 1.500 euro uitgegeven voor tien beurzen aan kinderen die in financiële moeilijkheden verkeerden, maar uitstekende schoolresultaten behaalden.

Op dit moment is er geen enkel kind in het dorp Bodjondè dat niet naar school kan. We hebben ook aan allen schoolbenodigdheden gegeven. Ons devies is: Hulp, prima, scholing vooral.

Waar komt dat geld vandaan? Bent u verbonden met bedrijven, andere NGO's?

De mensen van Granada hebben royaal gereageerd. We hebben meer dan 800 medewerkers die begonnen zijn met 1 euro per maand te geven. Dit jaar heeft Zagra textiel ons 2.000

T-shirts geleverd en 2.000 pantalons. Schoenmaker Guima meer dan 1.000 paar schoenen. We kregen ook 24 voetballen van Suarez

Huishoudelijke apparaten.

Boekhandels als Oxford en Dauro hebben ons 5.000 kg geleverd met allerlei benodigdheden: 2.000 ordners, 800 mappen ... de 1.000 rugzakken zijn geschonken door Dynos-informatica.

De bouwbedrijven Garcia Megias en Igecon werken ook mee. Deze keer hebben we 35 kisten medicijnen en schoolbenodigdheden (23 kg per kist) vervoerd en container met 15.000 kg goederen wacht op ons in Lomé.

Zijn er naast deze bedrijven ook instellingen die hulp bieden?

De gemeenten Armilla, Cullar Vega, en andere. We krijgen een grote hoeveelheid giften van particulieren, studenten, ouders van leerlingen van de middelbare scholen Mulhacén en

Monaita en andere. We zijn ook in contact met het project Harambee dat initiatieven ondersteunt het Afrika ten zuiden van de Sahara, die 'voor' en 'door' Afrikanen worden verwezenlijkt. Daarbij komen ook de burens, de families, enz. ... zelfs Marga, mijn lieve buurmeisje, gaf mij haar speelgoed.

Sommige NGO's zijn hun geloofwaardigheid kwijtgeraakt door fraude van de directeuren. Hoe verzekert u het goede beheer van de fondsen?

We hebben een lokaal comité in Bodjondè en twee comité's in Granada: één heeft een technisch karakter voor de controle op het verloop van de projecten en de andere is voor het beheer van de fondsen. Vijfentwintig mensen werken op die manier samen met de Stichting Takeli. Alle beslissingen worden genomen met meerderheid

van stemmen. Omdat we niet werken met tussenpersonen, garanderen we dat honderd procent van het geld haar doel bereikt. De Stichting is een project voor Afrikanen met medewerking en toezicht van de comités in Granada. Dit verklaart waarom we deze reis hebben gemaakt naar Bodjondè om ter plaatse toe te zien dat alles zo goed mogelijk gebeurt.

Tekst en foto's: Ismaël Martinez

pdf | Document automatisch
aangemaakt door [https://
dev.opusdei.org/nl/article/mappen-en-
kleurpotloden/](https://dev.opusdei.org/nl/article/mappen-en-kleurpotloden/) (11-8-2025)